

— На колко години е най-малкиятъ.

— На двайсетъ.

„Юнаци, каза докторътъ, като разгледъа и двамата.

— Жребие ли да хвърлимъ за двамата по-млади? попита председателятъ.

— Защо да са бавите съ жребие, господине, каза Семо, волята е по-добра отъ жребиято.

„Кодрате! на мърката!“

Кодратъ бѣше по-високъ отъ Алексия, истински юнакъ, съ черна коса, съ малка брадичка и съ тънки черни вѣси (мустаци).

Кодратъ са прекръсти, прекръстиха са и тримата му братя съ баща имъ. Тогава поведоха Кодрата да му остригатъ космитъ на главата.

— Дайте ми воля да кажа още двѣ думи, рече Семо, съ единъ умиленъ гласъ, на присхтствующитъ.

— Говори, хортувай, дѣдо, каза председателятъ.

Сичкитъ съ любопитство глѣдаха на стареца. Чакаха какво ще да каже.

Слава Богу! ето какво ще каже: азъ ви благодаря, мои мили дѣца, че не засрамихте мене, старий вашъ побѣлялъ баща, дѣто не засрамихте побѣлялата ми коса. Старецътъ коленичи предъ дѣцата си, прекръсти са и продължи: Азъ благодаря, че ни единъ отъ васъ не са отказа да отиде да служи Богу и царю, а най-много благодаря на тебъ Кодрате; ти си най-младиятъ отъ другитъ, нъ са показа най-добъръ отъ сичкитъ. А на васъ, господа присхтствующи и господине председателю, благодаря за дѣто не презрѣхте нито мене старого, нито дѣцата ми, и дѣто приехте най-сетнѣ моятъ соколъ на царска смужба. Семо са поклони на сичкитъ и рече: „Богъ да даде на Царя своята божественна милость, а на сина ми вѣрность въ службата, Старецътъ заплака. Сичкитъ са нажалиха. Председателятъ пристъпи до него, улови го за ръката и му каза: „Еднакво и азъ ти благодаря старче!“...

— Нема за какво, господине, останете си събогомъ!